

Od:

DIANA BERGOVÁ
ŽENEVA

Komu:

Dr. WARGNIER
WARGNIEROV PSYCHIATRICKÝ INŠTITÚT
SAINT-MARTIN-DE-COMMINGES

Životopis Diany Bergovej

Psychológ FSP (Švajčiarska federácia psychológov)
Špecialista a súdny psychológ SSPL (Švajčiarskej spoločnosti
pre súdnu psychológiu)

Dátum narodenia: 16. júl 1976

Národnosť: švajčiarska

Vzdelanie a diplomy:

2002: Vysokoškolský diplom z klinickej psychológie (DES)
na Univerzite v Ženeve. Diplomová práca: „Nutkavé
správanie, nekrofilia a rezanie tiel u kompulzívnych
vrahov“.

1999: Licenciát z psychológie na Univerzite v Ženeve. Práca:
„Niektoré aspekty detského strachu u 8 – 12-ročných
detí“.

1995: Maturita, klasické predmety a latinčina.

1994: First certificate in English (FCE).

PRACOVNÉ SKÚSENOSTI:

2003 – Súkromné pracovisko súdnej psychoterapie
a psychológie, Ženeva.

2001 – Asistentka P. Spitznera na fakulte psychológie
a pedagogiky (FPSE) na Univerzite v Ženeve.

1999 – 2001 – Psychologická prax v Lekárskej službe vo väzení
Champ-Dollon.

ČLENSTVO V PROFESIJNÝCH ZDRUŽENIACH:

Medzinárodná akadémia práva a mentálneho zdravia
(IALMH)

Ženevská asociácia psychológov-psychoterapeutov (AGPP)

Švajčiarska federácia psychológov (FSP)

Švajčiarska spoločnosť pre súdnu psychológiu

ZÁUJMY:

Klasická hudba (desať rokov štúdia hry na husliach), džez,
čítanie

Športy: plávanie, chôdza, potápanie, speleológia, zoskoky
padákom

PROLÓG

Dgdgdgdgdg – taktaktak – dgdgdgdgdg – taktaktak

Do kabíny zvonku pravidelne prenikal hluk spôsobený lanom a do toho sa v intervaloch miešali otrasy, keď lano prechádzalo kolesom na stĺpoch lanovky. Nechýbalo ani všadeprítomné zavýjanie vetra podobné zúfalému detskému kriku. Muži v kabíne sa pokúšali všetko prehlásiť. Bolo ich päť – vrátane Huysmansa.

Dgdgdgdgdg – taktaktak – dgdgdgdgdg – taktaktak

– Svinská robota! Nerád chodím hore v takom počasí! – povedal jeden z nich.

Mlčanlivý Huysmans sa cez nápor snehu bičujúce kabínu pokúšal zazrieť vnútorné jazero o tisíc metrov nižšie. Laná sa zdali nezvyčajne uvoľnené, keď sa v dvojitéch oblúkoch lenivo prevažovali v bezútešnej šedi.

Na okamih sa oblaky rozišli a ukázalo sa jazero. V tej chvíli vyzeralo ako mláčka pod oblohou, akási jama vody medzi štítmami a pásmi oblakov, ktoré sa na vrcholoch trhali.

– Sprosté počasie! – ozval sa druhý. – V každom prípade budeme týždeň trčať pod tou svinskou horou!

Arrunská hydroelektrárň: rad sál a galérií vyhlbených sedemdesiat metrov pod zemou vo výške dvetisíc metrov nad

morom. Najdlhšia merala jedenásť kilometrov. Viedla vodu z horného jazera do umelého toku: do rúr s priemerom jeden a pol metra, v ktorých sa valila voda z horného jazera do hladných turbín dolu v údolí. Dovnútra viedla jediná cesta: prístupová studňa takmer na vrchole hory, zostup nákladným výťahom do hlavnej galérie, po ktorej sa v prítmí pokračovalo celú hodinu osem kilometrov na dvojmiestnych traktoroch pri neutralizovaných stavidlách.

Ďalším prostriedkom bol vrtuľník – no iba v urgentných prípadoch. Pri hornom jazere vytvorili pristávaciu plochu, prístupnú len za dobrého počasia.

– Joachim má pravdu, – povedal najstarší. – V takomto nečase by vrtuľník nemohol pristáť.

Všetci vedeli, čo to znamená: ak sa stavidlá znovu otvoria, tisíce metrov kubických vody z horného jazera sa za niekoľko minút vovalia do galérie a zaplnia ju. V prípade nehody by bolo treba na jej vyprázdnenie dve hodiny, ďalšiu hodinu na cestu traktorom k prístupovej studni, pätnásť minút výstupu von, desať minút zostupu lanovkou k centrále a polhodinu cesty do Saint-Martin-de-Comminges – to všetko za predpokladu, že by cesta nebola odrezaná.

Keby sa stala nehoda, do nemocnice by sa nedostali skôr ako za štyri hodiny. A hydrocentrála starla... Pracovala od roku 1929. Každú zimu, skôr ako napadal sneh, strávili štyri týždne hore, izolovaní od sveta, aby sa postarali o údržbu a chod prastarých strojov. Namáhavá a nebezpečná práca.

Huysmans sledoval let orla, ktorý sa asi sto metrov pod kabínou nechal unášať vetrom.

Mlčal.

Potom uprel pohľad na ladové zrázy pod sebou.

Tri obrovské rúry prilepené na svah hory mizli v priepasti. Údolie sa im už dávno stratilo z dohľadu. O tristo metrov nižšie sa osamelo črtal v hmle posledný stĺp postavený na mieste, kde svah tvoril akúsi vyvýšeninu. Teraz sa kabína šplhala rovno k prístupovej studni. Keby sa lano pretrhlo, spadla by niekoľko desiatok metrov a rozbila by sa na skalnej stene ako orech. V búrke sa kývala ako košík na ramene trhovykyne. .

– Ech, taký biftek! Čím sa napcháme tentoraz?

– Určite to nebude bio.

Jediný Huysmans sa nezasmial; sledoval žltý minibus na ceste k hydrocentrále. Šéfov. Potom sa mu aj minibus stratil z dohľadu, zastrelili ho pásy oblakov, ako keď sa na dostavník vrhnú Indiáni.

Zakaždým, keď stúpал hore, mal dojem, akoby mal uchopiť to podstatné zo svojej existencie. Nebol však schopný povedať, čo to má byť.

Huysmans obrátil pohľad k vrcholu.

Približovala sa konečná stanica lanovky – kovová plošina zavesená na betónovom vstupe do studne. Keď kabína zastane, muži sa vydajú radom chodieb a schodísk až k betónovému bunkru.

Fúkal silný vietor. Vonku muselo byť aspoň mínus desať.

Huysmans prižmúril oči.

Plošina vyzerala akosi nezvyčajne.

Čosi tam bolo navyše...

Akýsi tieň medzi oceľovými nosníkmi a stĺpmi bičovanými náporom vetra.

BERNARD MINIER

Orol, pomyslel si, orol, čo sa zaplietol do lán a kladiek.

Nie, absurdné. No predsa to bolo tak: veľký vták s rozopnutými krídlami. Možno sup, uväznený v tej veľkej stavbe s množstvom mreží a tyčí.

– Aha, pozrite sa na to!

To bol Joachim. Aj on to zbadal. Ostatní sa obrátili k plošine.

– Panebože! Čo to je?

Určite to nie je vták, pomyslel si Huysmans.

Rástol v ňom akýsi čudný nepokoj. Bolo to zavesené nad plošinou, práve pod lanami a kladkami – akoby to viselo vo vzduchu. Podobalo sa to na obrovského motýľa, chmúrneho a zlovestného, odrážajúceho sa od bieleho snehu a oblohy.

– Doriti! A to je čo?

Kabína spomalila. Prichádzali. Tvar sa zväčšil.

– Matička božia!

Nebol to ani motýľ, ani vták.

Kabína znehybnela a dvere sa automaticky otvorili.

Do tváří im udrel ľadový závan s vločkami snehu. Nikto nevystúpil. Zostali vnútri a hľadeli na dielo šialenstva a smrti. Vedeli, že na ten pohľad nikdy nezabudnú.

Okolo plošiny zúrili vetrisko. Huysmans už nepočul detský krik, ale výkriky inej bolesti, hrozný rev tlmený náporom vetra. Všetci cúvli o krok späť do kabíny.

Zavalil ich strach ako idúci vlak. Huysmans sa vrhol k prilbe so slúchadlami a dal si ju na hlavu.

– CENTRÁLA? TU HUYSMANS! VOLAJTE POLÍCIU! JE TU MŔTVOLA! DIELO ŠIALENCA!